

· MUŽ, KTERÝ ROZSÉVAL SMRT

Školní zvonek zazvonil toho dne na základní škole v Chodově na Sokolovsku naposledy. Je 11. ledna 1995. Vrcholí boj o co nejlepší známky na pololetním vysvědčení. Mezi dětmi, které si viditelně oddechly, že mají další těžký den za sebou, je i desetiletá Jindřiška.

Nyní spěchá do šatny. Přezouvá se a klábosí se spolužačkami: „Kam jdeš?“ ptá se jí kamarádka Kamila.

„Domů přece.“

„Nechceš jít s námi do parku? Kluci říkali, že tam bude legrace.“

„Ani ne,“ brání se Jindřiška, „víš, my čekáme mimino. Já raději půjdu za mámou. Co kdyby mě potřebovala?“

Spolužačky už ji dále nepřemlouvaly a ona si to zamířila k domovu. Tam ji však čekalo překvapení – bylo zamčeno! A i když opakovaně zvonila, nikdo nepřicházel otevřít. Zmatená dívka vyšla před panelový dům a bezradně se rozhlížela kolem sebe...

Ještě je příjemné odpoledne.

„Kam jenom mohla maminka jít?“ přemítalo děvčátko a rázovalo po chodníku sem a tam.

Když za sebou uslyšela mužský hlas, trhla sebou: „Co tady děláš, Jindřiško?“

Když se otočila, hned se uklidnila: „To jste vy, pane Vacíku?“

„Čekáš někoho jiného?“ usmívá se asi pětáctýřicetiletý muž.

„Maminka není doma a já nevím, co mám dělat?“ svěřuje se mu školačka se svou starostí.

„Kdy jsi ji viděla naposledy?“ ptá se rodinný přítel.

„Ráno se mnou šla do školy a neříkala, že nebude odpoledne doma,“ mračilo se dítě.

Muž se na krátkou chvíli zamyslel: „Počkej tady. Já skočím pro auto a odvezu tě k nám.“

Jindřišce to nevadilo. Pan Vacík se znal s tatínkem i maminkou a ona věřila, že jí pomůže.

Můžeme o tom nyní, s odstupem času, polemizovat, ale my jsme přesvědčeni, že měla holčička obrovské štěstí. Před panelákem se totiž objevila její další známá. Úplně náhodou. Děvče jí říkalo teto: „Ahoj!“

„Co tady bloumáš?“ je samozřejmě zvědavá žena.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

„Nemůžu domů, nikdo neotvívá.“

„Kde jsou vaši?“

Odpovědí je krčení ramen malé školačky.

„Půjdem se k vám podívat?“ navrhuje teta.

„Nikdo tam nebude,“ tvrdila hned dívka a nakonec měla pravdu.

„Podívej, já si myslím, že táta musel s maminkou do nemocnice,“ vysvětluje sobě i Jindřišce situaci teta. „Nemůžeme vědět, kdy se vrátí.“

„Já ale nemám klíče.“

„Neboj se, nic se neděje. Půjdeš ke mně.“

„Jestli jsou rodiče v nemocnici, kde je potom Oldřiška?“ ptá se dítě logicky na osud své mladší sestry.

Ale teta ví své: „Asi ji poslali k příbuzným a táta ještě musel za obchody.“

„Oni na mě zapomněli?“ chce se holčičce plakat.

„Tohle teď nebudeme řešit,“ vykroutila se z problému teta. „Pojedeme ke mně. Vaši se určitě brzy ozvou.“

„Asi už mám bráchu, nebo sestru?!“ sní dítě.

„A určitě jsou všichni zdraví,“ přidává teta.

„Táta to možná šel s kamarádama oslavit!“

NĚCO SE DĚJE

Možná je poněkud těžké vysvětlit chování některých dospělých, ale opravdu to bylo tak, jak vám to teď vyprávíme.

Od již popsanych událostí uběhly tři dny. Jindřiška je stále u tety a marně se snaží pochopit, co se mamince, tátovi a sestřičce mohlo stát, že se po ní neshánějí. I teta, která ji

k sobě vzala, hodně znejistěla: „Tohle přece není normální,“ opakuje si. „Co budu dělat?“

Ledy se prolomily v sobotu 14. ledna. V domě, kde zůstaly záhadně zamčené dveře, se stále vtíravěji line nepříjemný zápach: „Co to jenom může být?“ ptají se mezi sebou někteří z nájemníků.

Během několika hodin se všichni zainteresovaní shodují, že se zápach line z bytu rodičů malé Jindřišky.

Zvonili.

Nikdo neodemykal a za vizitkou byl stále ještě zastrčen lístek od tety: „Vzala jsem Jindřišku k sobě. Až se vrátíte, vyzvedněte si ji!“

„Jak dlouho to tady budeme snášet?“ ztrácí někteří sousedé trpělivost: „Zavolejte policii, nebo alespoň hasiče!“

„Tak tam zazvoňte.“

„Nikdo neotvívá.“

Konečně někomu dochází trpělivost a volá policii.

Do Rooseveltovy ulice přijíždí chlapíci z tamní stanice a záhy první z nich za asistence hasičů vniká dovnitř. To, co najdou, lze charakterizovat jediným slovem – hrůza! Na různých místech bytu ležela tři mrtvá těla!

Muž vietnamského původu Tien Minh (37), maminka Jindřišky (29) a jejich šestiletá dcerka Oldřiška byli chladnokrevně zavražděni!

FÁMY A VERZE

Když přijeli na místo specialisté, první, co je napadlo, bylo, že pachatelem musel být nějaký profesionál. Každ-

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

dá z obětí měla prostřelenou hlavu jednou jedinou ranou. O vyvraždění uvnitř rodiny a následné sebevraždě pachatele nemohlo být řeči – nikde nebyla nalezena vražedná zbraň!

Začalo rozsáhlé vyšetřování.

Zavražděný muž patřil ke komunitě vietnamských prodejců na hraničním přechodu v Potůčkách a dá se říci, že vydělával slušné peníze. Může to být motiv?

Po roce 1990 však nejsou neobvyklé ani nájemné vraždy v komunitách cizinců. Povedou stopy tímto směrem?

Kriminalisté se museli zabývat vážně i otázkou, zda jediná, která masakr přežila, desetiletá Jindřiška, není v bezprostředním ohrožení života. Možná ví něco, z čeho má vrah strach!

Ve městě se o ničem jiném nemluví.

V neděli 22. ledna proběhla před bývalým stánkem pana Tien Minha smuteční tryzna. O dva dny později se konal na hřbitově pohřeb všech tří obětí. Asi neprozradíme žádné tajemství, když budeme konstatovat, že policie taková shromáždění obvykle monitoruje. Má to svou logiku, i když staré přísloví, že se pachatel vrací na místo činu, v současné praxi už spíše neplatí.

Policii se sice brzy podařilo objevit první skutečnosti, které mohly vést pachatele k tak brutálnímu zločinu, ale pachatel byl zatím, den ode dne, stále klidnější a spokojenější. Věřte nebo ne, ale začátkem února se dokonce vypravil mezi sokolovské policisty. Pobavit se a zatančit si na jejich každoročně pořádaném plese!

Ale jak už jsme naznačili, ani muži zákona nezapomněli. Pitva v souladu s pátráním prokázala, že ke smrti došlo onoho 11. ledna dopoledne. Maminka Jindřišky se vrátila ze

školy, kam doprovázela svou dcerku, krátce po deváté hodině a mrtvá byla nalezena ještě oblečená.

„Pachatel se choval velmi chladnokrevně. Projevilo se to i tím, že se snažil po činu posbírat vystřelené nábojnice. Úplně se mu to ale nepodařilo. Jedna, byť částečně zdeformovaná, zůstala pod tělem mrtvého Vietnamce,“ konstatuje jeden z policistů, který na případu pracoval. A hned pokračuje: „A pak přišla zpráva jako hrom! Vietnamci se nám svěřili s tím, že právě onoho inkriminovaného dne měl rodičům malé Jindřišky vrátit nějaký Čech více než dvacet tisícovek.“

„Byl to někdo z podsvětí?“

„Vidíte, překvapivé bylo, že svědci tvrdili, že je to slušňák! Někteří ho znali podle vidění.“

„Hodně univerzální popis!“ šklebíme se.

Náš průvodce je optimističtější: „My už jsme věděli, že onen neznámý musel dát otci Jindřišky svou kreditní kartu, ale ta v bytě nalezena nebyla. Dokonce prý tuto kreditku ukazovala pár dnů před svou smrtí jeho žena kamarádce s dovětkem: „Je to spolehlivý člověk, vše bude v pohodě, jeho manželka učí naši malou.“

Dobrá stopa!

„Trochu jsme svědkyni potrápili, ale nakonec jsme si mohli být jisti, že šlo o kartu patřící firmě GWC. Seznam majitelů těchto karet sice nebyl malý, ale poznámka o učitelce nám rozhodně pomohla...“

Policie se poprvé v souvislosti s trojnásobnou chladnokrevnou vraždou setkává s osobou pětáctýřicetiletého podnikatele Bohumíra Vacíka.

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

„Na žádné radostné vyskakování to však zatím nebylo,“ krotí náš průvodce nadbytečný optimismus. „Copak je možné, aby člověk, který má k nějaké rodině velmi přátelský vztah, ji dokázal vyvraždit kvůli dluhu, který nečiní ani třicet tisíc korun?“

Jenomže právě v této době se dozvídají sokolovští policisté další závažnou informaci. Byla od balistiků, kteří zkoumali nábojnici nalezenou pod tělem otce rodiny – touto zbraní už byla spáchána jedna vražda!

A není to tak dávno!

VRAŽDA VE VRÁTNICI

Z policejní zprávy: „V pondělí 19. prosince 1994 v ranních hodinách dosud neznámý pachatel zastřelil strážného Pozemních staveb v Sokolově, třiapadesátiletého pana Jana. Stalo se tak pravděpodobně jeho vlastní služební pistolí ČZ vzor 70, ráže 7,65 mm. Ta nebyla dosud nalezena...“

V té chvíli bylo rozhodnuto, že je třeba podezřelého Vacíka zadržet a důkladně vyslechnout. „Pro jistotu jsme tak chtěli učinit prostřednictvím zásahové jednotky,“ přiznává náš zdroj. „Nechtěli jsme nic riskovat.“

Vacík však začal tušit, že by mohl mít problémy, a proto 26. února přišel na policejní stanici sám. S trestním oznámením: „Mám problém... Několik zdejších Vietnamců mně pořád vyhrožuje!“

„Můžete být konkrétnější?!“

„Telefonují a nadávají.“

Co teď?

Policisté nejprve sepsali s Vacíkem jeho stížnost, ale domů ho už nepustili. Odvedli ho do jiné kanceláře a velmi pragmaticky mu předestřeli, co všechno na něho mají.

„Jeho reakce nás přece jenom trochu překvapila,“ přiznávají ti, kteří Vacíka tehdy vyslyšali. „Prakticky skoro vůbec nezapíral a všechny čtyři vraždy rychle doznal!“

Hotovo?

V takových chvílích je třeba především zachovat rozva-
hu. Podstatným problémem je skutečnost, že samotné při-
znání pachatele nemá před soudem prakticky žádnou dů-
kazní hodnotu. Pachatel cítí v první chvíli určité ulehčení,
ale jenom do doby, než mu obhájce vysvětlí, co ho může če-
kat. Potom se začnou dít věci téměř nevídané – usvědčený
násilník vše odvolá, trochu si postěžuje na postup policie
a hraje si na beránka. Ještě si o tom v této knize přečtete...

Věřte nebo ne, ale mnohým to opravdu vyšlo!

Vyprávíme vám tuhle story proto, abyste lépe pochopili,
co následovalo...

„Pane Vacíku, kde je pistole, ze které jste střílel?“ snaží se
policisté získat jiný, nezvratitelný důkaz.

„U sebe ji nemám,“ neřekl tázaný zatím nic nového.
„Schoval jsem ji!“ pokračoval neurčitě.

Vyšetřovatel si zahrál na proroka: „Doma ji určitě nemá-
te. Spíše bych to tipoval na vaši garáž?!“

Neuspěl: „Leží doma. Ve skřínce za botami...“

DALŠÍ TRAGÉDIE

Když to Vacík tvrdil, proč to neprověřit?

GALERIE ZLOČINU: TAJEMSTVÍ POLICEJNÍCH PROTOKOLŮ

Domovní prohlídka v jeho bytě v Chodově započala následujícího dne už v pět hodin ráno: „Vzali jsme si k tomu tamního starostu, aby se nedalo nic zpochybnit,“ konstatuje náš průvodce. „Jenomže nastal úplně jiný problém. Plačící Svatava Vacíková! Poměrně vážně nemocná paní učitelka nebyla schopna pochopit, že její manžel, mimochodem bývalý policista, něco takového provedl. Pořád nám opakovala, že je to určitě nějaký obrovský omyl...“

Faktem je, že tam, kde Vacík uvedl, pistole opravdu ležela. Policisté odcházejí, žena je totálně zhroucená: „To není možné, tak on to doopravdy udělal!“

Čtyři vraždy jsou prakticky objasněny, ale hrůza, kterou okolo sebe Bohumír Vacík trousí, nekončí: „O čtyři dny později jsem se znovu vypravil do Vacíkova bytu,“ vzpomíná bývalý vyšetřovatel, „ale na mé opakované klepání nikdo nereagoval.“

Přijeli jeho kolegové z obvodního oddělení a za jejich asistence byl byt násilně otevřen. Paní Vacíková tam ležela mrtvá.

Spáchala sebevraždu. Otrávil se svítiplynem!

V dopise na rozloučenou napsala: „Neunesu to, co se stalo. Zklamal mě manžel, kterého budu milovat do konce svého života. Odvrátili se ode mě skoro všichni přátelé, a já přitom nic špatného neudělala...“

Když se Vacík dozvěděl o sebevraždě své manželky, kterou sám morálně zavinil, zajímalo ho to maximálně půl hodiny.

Hrůzným zprávám ale stále ještě není konec!